

flaa for Pensionen, og det blev jo altid en Skjønssag, om 250 Rd., 200 Rd. eller 300 Rd. i det her foreliggende Tilfælde vilde være det Rigtige. Der er forinden Bestemmelsen om Pensionens Størrelse blev tagen, anstillet Underjogelse om det for de Embedsmænds Vedkommende, som sortere under Krigsministeriet, havde været lignende Tilfælde tilstede tidligere, og det viste sig, at det havde der været, men de Forhold, som tidligere ere forekomne, passede ingenlunde paa det her foreliggende Tilfælde, og Ministeren maatte altsaa skjønne, hvad han ansaa for at være det Rigtige med Hensyn til Pensionens Størrelse. Ser man hen til Mandens Brøde paa den ene Side og Mandens Fortjenester paa den anden Side og til Følgen af den Forseelse, han har gjort sig skyldig i, saa tror jeg, at man har truffet omtrent det Rette ved at foreslaa ham indstillet til en Pension af 250 Rd. aarlig. Det ser ud, som om man heri Thinget slet ikke vil tillægge det nogen stor Betydning, at Manden er bleven fjernet fra sin Embedsstilling, og at der for ham er foreslaet til dels en meget betydeligt ringere aarlig Indtægt end han efter al Sandsynlighed vilde kunne have havt i flere Aar. De militære Lægers Lønning er jo beregnet under det Hensyn, at de ved privat Praxis kunne erhverve sig endel til deres og Familiers aarlige Underhold, den er saaledes betydeligt lavere end Lønningen for tilsvarende saavel militære som civile Embedsmænd, og selvgjort bliver den Pension, der i Affledigehetsfald kan komme dem tilgode, og saa meget mindre. Jeg skal endnu tillade mig at bemærke, at allerede det, at Manden er bleven afflediget, umiddelbart efter at der var overgaaet ham en Straf, vil kunne have en skadelig Indflydelse paa hans private Praxis, og denne skadelige Indflydelse vil rimeligvis i en endnu højere Grad gjøre sig gjældende efter en saa skarp Forhandling som den, der har fundet Sted her i Thinget. Jeg tror saaledes, at man i Virkeligheden kommer til at optræde mere inhumant imod denne Mand, end man egentlig har tænkt sig at ville gjøre. Det er naturligt, at man, hvor man selv har gjort en personlig Erfaring om et foreliggende Tilfælde, og hvor disse Erfaringer

komme til at træde levende frem for Grindringen, kommer til at optræde noget bitterere, end man ellers vilde have gjort, men jeg kan ikke negte, at det vilde have været ønskeligere, og det skulde have glædet mig meget, om man vilde have søgt at fjerne denne Bitterhed noget. Der er af de ærede Medlemmer for Ringkjøbing Amts 5te Valgkreds (Clausager) og Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær) udtalt, at de muligen vilde stemme rent imod Pensionens Bevilling og mod Sagens Overgang til 3die Behandling, og det vil altsaa sige, stemme for Lovforslagets Forkastelse. Jeg skal blot med to Ord tillade mig at tilbagefalde i det høie Things Grindring, hvad Følgen deraf kan blive efter de Udtalelser, som ere fremkomne her i Salen ved en tidligere Sag fra min ærede Kollega Justitsministeren. Efter disse at domme vilde den Fremgangsmaade, som de ærede Medlemmer have bebudet og foreslaet det høie Thing at følge, maa ske ikke bevirke det, de tilsigte. Det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds mente, at nu var Diebliffet kommet for Thinget til at træde op med Bestemthed for at hindre, at lignende Oligtovertrædelser i Fremtiden skulle finde Sted. Jeg tror ikke, at det høie Thing efter den her stedfundne Diskussion ved Votering for Nedfattelse af Pensionen har nodig, at virke i denne Retning, og jeg tror heller ikke, at det paa nogen Maade kan siges at være nødvendigt, selv om Sagen betragtes fra de Herrers Standpunkt. Efter min Mening findes der ikke i Hærens Lægekorps Individuer, Medlemmer, som man er nødt til ved en saarignostisk Fremgangsmaade at tvinge til at træde op paa en human og forfarlig Maade imod de Soldater og Militære, som ere henvisse til deres Behandling. Hertil kommer desuden, at Lægerne jo ingenlunde ere saadanne eneraadige Herrer over Soldaterne, at de kunne behandle dem, som de ville. Jeg skal ikke tale om, at enhver inhuman og uforfarlig Optraeden af Læger imod de Syge, være sig Menige eller Offementige, jo af den Paagjældende kan blive gjort til Gjenstand for Paatale, og at da en saadan Optraeden af en Læge ligesom i nærværende Tilfælde